

Sygn. akt V KKN 165/01

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2001 r.

Sąd Najwyższy w Warszawie - Izba Karna na rozprawie w składzie następującym:

Przewodniczący: SSN – Stanisław Zabłocki (spraw.)

Sędziowie: SSN – Tomasz Grzegorzczak

SSN – Ewa Strużyna

Protokolant – Piotr Wypych

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej – Karola Napierskiego

po rozpoznaniu w dniu 26 lipca 2001 r.

sprawy **K. P.**

oskarżonego z art. 238 kk

z powodu kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego – na podstawie

art. 521 kpk – na niekorzyść skazanego w części rozstrzygnięcia o karze

od wyroku Sądu Rejonowego w **P.**

z dnia 8 listopada 2000 r.,

uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i w tym zakresie przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P.

U Z A S A D N I E N I E

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z dnia 8 listopada 2000 r., wydanym w sprawie o sygn. V K .../00, oskarżony K. P. uznany został za winnego tego, że w dniu 24 maja 2000 r. w P. zawiadomił Komendę Miejską Policji w P. o popełnieniu przestępstwa wiedząc, że przestępstwa nie popełniono, to jest występku określonego w art. 238 k.k. i na podstawie tego przepisu sąd, orzekając w trybie określonym w art. 387 § 1 – 4 k.p.k., wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 69 § 1 k.k. w zw. z art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K.P. kary sąd warunkowo zawiesił na okres **dwóch** lat i na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego w tym okresie pod dozór kuratora.

Wyrok Sądu Rejonowego w P. nie został zaskarżony przez strony w trybie apelacji i uprawomocnił się w pierwszej instancji.

Od wyżej opisanego prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w P., kasację na niekorzyść skazanego K.P., w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, wniósł – na podstawie art. 521 k.p.k. - Prokurator Generalny zarzucając w niej : „, ... rażące naruszenie art. 70 § 2 k.k. polegające na wyznaczeniu – w związku z wymierzeniem młodocianemu oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania – okresu próby na czas krótszy od ustawowego minimum przewidzianego w tym przepisie ”

W związku z powyższym zarzutem Prokurator Generalny sformułował wniosek o uchylenie zaskarżonego kasacją orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P..

Rozpoznając niniejszą sprawę Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna. Bezsporne jest to, że w wypadku stosowania instytucji warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności wobec sprawcy młodocianego okres próby nie może być krótszy niż **trzy** lata (art. 70 § 2 k.k.). Bezsporne jest również to, że K.P. w chwili popełnienia czynu, będącego przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, nie ukończył 21 lat i w chwili orzekania w pierwszej instancji nie miał ukończonych 24 lat, a zatem był młodocianym w rozumieniu art. 115 § 10 k.k. W konsekwencji nie może budzić najmniejszych wątpliwości i to, że sąd orzekający wyznaczając dwuletni okres próby naruszył prawo materialne. Należało zatem rozważyć, czy naruszenie to uznać należy za rażące i mogące mieć istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. Pamiętając o tym, iż środki zaskarżenia prawomocnych orzeczeń sądowych powinny być w pierwszym rzędzie skierowane na usuwanie takich wadliwości, które wyrządzają krzywdę osobie skazanej i mając nadto na uwadze gwarancyjny (wobec skazanego) aspekt prawomocności orzeczenia, Sąd Najwyższy doszedł jednak do przekonania, iż opisany wypadek naruszenia prawa materialnego należy do kategorii określonej w art. 523 § 1 k.p.k. Ma bowiem rację Prokurator Generalny, gdy stwierdza w uzasadnieniu skargi kasacyjnej, że określenie zgodnego z prawem czasu próby ma szczególnie ważne znaczenie w wypadku poddawania instytucji probacji osoby młodocianej. Wobec młodocianego wydłużony – w stosunku do określonego w art. 70 § 1 pkt 1 k.k. – okres próby w wypadku zawieszenia kary pozbawienia wolności ma bowiem zapewniać niezbędne, wydłużone oddziaływanie wychowawcze. Nie sposób więc przyjąć,

iż skrócenie o rok w porównaniu z okresem, który ustawodawca uznał za minimalny, realnej probacji i poddawania młodocianego bacznej kontroli, nie stanowi błędu „rażącego” lub też, iż naruszenie tej rangi nie wywiera „istotnego” wpływu na treść wydanego wyroku.

Porównanie daty uprawomocnienia się wyroku Sądu Rejonowego w P. z datą wniesienia przez Prokuratora Generalnego kasacji w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku, iż nie istniała przeszkoda procesowa, określona w art. 524 § 3 k.p.k., w uwzględnieniu kasacji na niekorzyść oskarżonego.

Granice uchylecia wyroku, określone w części dyspozytywnej rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego, determinowane były granicami zaskarżenia (art. 536 k.p.k.). Nic nie stoi przy tym na przeszkodzie, aby przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy rozstrzygnął ją w trybie określonym w art. 387 § 1-4 k.p.k., jeśli – rzecz jasna – strony wyrażą zgodę na określenie okresu próby w taki sposób, który odpowiada przepisom prawa karnego materialnego.

Z wszystkich opisanych wyżej powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej wyroku.